

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **HNM Praha, s.r.o.**, IČO: 635 06 661
sídlem Rybná 716/24, 110 00 Praha 1
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 17849/17/5300-22443-607102 ze dne 13. 4. 2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně podala daňová tvrzení k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období duben 2014 a květen 2014, v nichž uplatnila nárok na odpočet DPH ve výši 638 485 Kč a 703 989 Kč z přijatých zdanitelných plnění – měděných katod od dodavatelky,

společnosti V-Voříšek CZ s.r.o., IČO: 275 24 299, sídlem Františka Diviše 710/65, Praha 1 (dále jen „V-Voříšek“). Katody pořízené v dubnu 2014 byly prodány rakouské společnosti K.A.T.A.H. Import Export e.U. (dále jen „K.A.T.A.H.“), katody pořízené v květnu 2014 byly prodány švýcarské společnosti Comet Pro AG (dále jen „Comet“); při jejich dodání bylo žalobkyní v obou případech uplatněno osvobození od daně podle § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“). Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) zahájil výzvou z 13. 6. 2014 postup k odstranění pochybností, jenž přešel v daňovou kontrolu, zahájenou ve vztahu ke zdaňovacímu období duben 2014 dne 23. 6. 2014 a ve vztahu ke zdaňovacímu období květen 2014 dne 9. 7. 2014.

2. Správce daně dospěl na základě výsledků daňové kontroly k závěru, že předmětné transakce byly zatíženy podvodem na DPH, o němž žalobkyně mohla a měla vědět, protože uplatněný odpočet DPH neuznal. V návaznosti na to správce daně vydal 6. 4. 2016 platební výměr na DPH za zdaňovací období duben 2014 č. j. 2559420/16/2001-52525-105044, jímž byla žalobkyni vyměřena daň ve výši 0 Kč, a 27. 5. 2016 platební výměr na DPH za zdaňovací období květen 2014 č. j. 4638614/16/2001-52525-105044, jímž byl žalobkyni vyměřen nadměrný odpočet ve výši 19 787 Kč. Proti těmto rozhodnutím podala žalobkyně odvolání, jež byla žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuta a rozhodnutí správce daně byla potvrzena.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný nezpochybnil existenci předmětného zboží (měděných katod). Z předložených důkazních prostředků (vážních lístků, příjemek a výdejek ze skladu, faktur za logistické služby, výpovědi svědka Mgr. T. V.) považoval za naprosto zřejmé, že katody existovaly a společnost S & V Stock s.r.o. poskytovala žalobkyni logistické služby, v jejichž rámci byly katody dopraveny, uskladněny či přeloženy ve skladu na adrese M., Kladno. Úhrady vystavených a přijatých faktur byly prokázány také bankovními výpisy. Žalovaný měl nicméně za to, že toto zboží bylo obchodováno v rámci podvodného řetězce, jenž měl v obou zdaňovacích obdobích do značné míry shodnou strukturu. První dodavatelkou v řetězci byla korporace FONOTIX TRADE s.r.o., která následně měděné katody prodala korporaci DELICOOP s.r.o., jež je prodala korporaci V-Voříšek, a koncovým článkem na území České republiky byla žalobkyně, jež katody prodala v květnu 2014 do jiného členského státu a využila tak zákonného osvobození od DPH na výstupu. V obou případech se však zboží po krátké době vrátilo do České republiky, částečně společnosti FONOTIX TRADE, částečně společnosti VINATIGO s.r.o. Společnost FONOTIX TRADE byla nekontaktní, nepodávala přiznání k DPH a daň nepřiznala ani při pořízení zboží, ani při jeho následném prodeji. Žalovaný měl tedy za prokázané, že na tomto stupni podvodného řetězce došlo k protiprávnímu krácení DPH.
4. Žalovaný dále uvedl řadu okolností, z nichž podle jeho přesvědčení vyplynulo, že žalobkyně věděla, že se účastní podvodného jednání na DPH. Žalobkyně začala s měděnými katodami obchodovat ihned po své registraci k DPH, a aniž měla s obchody s obdobnou komoditou a obdobného rozsahu jakékoli zkušenosti, nalezla okamžitě odběratele v jiných členských státech, kteří se přitom na internetu nijak neprezentovali. Nestandardní byly i samotné transakce, a to od jejich uzavírání, jež pro žalobkyni zajišťovaly třetí osoby, jež nebyly členy jejího statutárního orgánu, přes dodání zboží, které žalobkyně až na výjimky fakticky nekontrolovala a spokojila se toliko s nekvalitními e-mailovými kopiemi padělaných certifikátů kvality, až po to, že zboží nikdy nebylo

doručeno deklarovaným žalobkyniným odběratelům a namísto toto se po krátké době opět vrátilo do České republiky. O společnosti V-Voříšek bylo přitom možné z veřejných zdrojů snadno zjistit, že je podezřelá ze zapojení do obdobných podvodných řetězců.

5. Závěrem napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobkyně neprokázala přijetí veškerých rozumných opatření za účelem zamezení podvodu, a uvedl příklady některých opatření, které mohla učinit: zejména si vzhledem k absenci jakýchkoli zkušeností s daným typem obchodů lépe prověřit potenciální obchodní partnery, požadovat originály certifikátů kvality a ověřit si jejich pravost nebo nestanovovat osobami odpovědnými za obchody třetí subjekty. S ohledem na uvedené se žalovaný ztotožnil se zjištěními správce daně i jejich právním hodnocení.

III. Žaloba

6. Žalobkyně namítla, že v době obchodování se společností V-Voříšek jí nebyly známy žádné indicie o jejím zapojení do karuselových podvodů a jednala v důvěře v daňovou správu, která informace o nespolehlivosti jmenované společnosti nezveřejnila ani ji neoznačila za nespolehlivou plátkyni DPH (k tomu došlo až rok a půl poté). Žalobkyně zdůraznila, že ani žalovaný nezpochybňuje, že zboží bylo objednáno u společnosti V-Voříšek a následně také dodáno do provozovny S&V Stock s.r.o., kde bylo zváženo, vyloženo, skladováno a následně dodáno odběrateli. Z výpovědi Mgr. T. V. vyplynulo, že měděné katody patřily žalobkyni, což dokresluje také pohyb na jejím bankovním účtu. Žalobkyně vycházela z údajů dostupných ve veřejném seznamu a plnění zaslala na zveřejněný bankovní účet, proto jí podle jejího přesvědčení nelze v souvislosti s předmětnými obchody ničeho vytknout.
7. Žalobkyně se dále ohradila proti tvrzení žalovaného, že informace o nespolehlivosti své dodavatelky mohla snadno nalézt na internetu. Na prvních osmi stranách výsledků poskytnutých vyhledavačem Google se podle žalobkynina názoru žádné takové informace nenacházejí. Naopak z nich lze vyčíst, že žalobkyně vyvíjela podnikatelskou i jinou činnost, na př. vymáhala určitou pohledávku, žádala o změnu využití pozemku parc. č. 1069/1 v k. ú. Uhříněves na sběrnou kovových odpadů, sponzorovala Dětské centrum Vesna; řada odkazů obsahuje také informace o tom, že uvedená společnost je oprávněna nakládat s odpady.
8. S poukazem na shora uvedené žalobkyně navrhla, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a k jednotlivým žalobním bodům odkázal na příslušné pasáže svého rozhodnutí. Vzhledem k tomu žalovaný navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

10. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně městský soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

11. Městský soud rozhodl podle § 51 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem ve svém vyjádření z 14. 7. 2017 souhlasil a žalobkyně s ním po poučení soudem nevyjádřila nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré potřebné listiny jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).
12. Úvodem právního hodnocení městský soud zdůrazňuje, že míra obecnosti žalobních bodů předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, neboť není úkolem soudu aktivně vyhledávat důvody pro vyhovění žalobě; takový postup by naopak znamenal porušení zásady rovnosti účastníků soudního řízení (na příklad rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 35/2012 - 42 ze dne 18. 7. 2013). Obdobně pokud žalobkyně některé nosné důvody napadeného rozhodnutí nikterak nezpochybnuje, soud je nemůže až na některé výjimky přezkoumat z úřední povinnosti.
13. Podstata posuzované věci spočívá v tom, že žalobkyně uplatnila nárok na odpočet DPH za zdaňovací období duben a květen 2014 u zdanitelných plnění přijatých od společnosti V-Voříšek, jenž byl správcem daně odmítnut z důvodu, že žalobkyně věděla anebo přinejmenším měla a mohla vědět o své účasti v řetězci obchodních společností, v němž došlo k podvodu na DPH.
14. Zákonná úprava osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu a odpočtu DPH je obsažena v §§ 64 a 72 až 79 ZDPH, jež transponují čl. 167 až 192 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“). K dané problematice existuje hojná judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) a Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“).
15. Podle § 64 odst. 1 ZDPH dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně. Nárok na odpočet daně prokazuje plátce daňovým dokladem vystaveným plátcem, jenž musí splňovat všechny náležitosti stanovení v §§ 26 až 35a ZDPH, což představuje formální podmínku nároku na odpočet daně. Při splnění hmotněprávních a formálních podmínek nároku na odpočet daně je daňovému subjektu nárok na odpočet daně přiznán, neboť tento nárok tvoří nedílnou součást systému DPH a v principu nesmí být omezen. Výjimku z tohoto principu představuje situace, kdy správce daně „dostatečně právně prokázal objektivní okolnosti umožňující učinit závěr, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci na vstupu“ (rozsudek SDEU z 21. 6. 2012 ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, *Mahagében*, bod 49). V návaznosti na to NSS s odvoláním na judikaturu SDEU uvedl, že „nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět. Zavedení systému odpovědnosti bez zavinění by totiž překračovalo rámec

toho, co je nezbytné pro ochranu plateb do veřejného rozpočtu“ (rozsudek č. j. 5 Afs 60/2017 - 60 ze dne 30. 1. 2018, bod 57).

16. Podvodem na DPH se podle judikatury správních soudů, jež v tomto ohledu vychází z judikatury SDEU, rozumí „*situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem šesté směrnice, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám*“ (na př. rozsudek NSS č. j. 9 Afs 111/2009 - 274 ze dne 21. 4. 2010). V naposled citovaném rozsudku NSS konstatoval, že „*při obchodování v řetězci je v souladu s judikaturou Soudního dvora nárok na odpočet daně chráněn pouze za situace, že plátce daně o záměru zkrátit daň nevěděl a ani nemohl s přihlédnutím ke všem objektivním okolnostem vědět. [...] Soudní dvůr dokonce v těchto rozhodnutích uvedl, že „osoba povinná k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, musí být pro účely šesté směrnice považována za osobu účastníci se tohoto podvodu, a to bez ohledu na to, zda má z následného prodeje zboží prospěch, či nikoli. V takové situaci totiž osoba povinná k dani pomáhá pachatelům podvodu a stává se jejich spolupachatelem“. [...] Povinností správních orgánů z hlediska posouzení nároku na odpočet daně je posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce a i v případě, že k neodvedení daně na určitém článku řetězce dojde, neodmítnout nárok na odpočet tomu, kdo v dobré víře získá nějaké zboží, přičemž o podvodu neví a ani vědět nemohl. Při tomto posuzování mají být vzaty v úvahu vždy právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty, a proto odkazy stěžovatele na rozhodnutí NSS týkající se jiného subjektu (SOLITER) nemohou být v nyní projednávané věci relevantní.*“
17. NSS zároveň zdůraznil, že „*každá účetní transakce v řetězci musí být posuzována sama o sobě a charakter jednotlivých transakcí v řetězci nemůže být změněn předchozími nebo následnými událostmi (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 - 142). Zásada daňové neutrality brání obecné diferenciaci mezi legálními a protiprávními plněními. Proto subjekty, které přijmou veškerá opatření, která od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nejsou součástí podvodu, bez ohledu na to, zda se jedná o podvod na DPH, nebo jiné podvody, musejí mít možnost důvěřovat legalitě uvedených plnění, aniž by riskovaly ztrátu svého nároku na odpočet DPH odvedené na vstupu*“ (rozsudek č. j. 1 Afs 58/2013 - 34 ze dne 31. 7. 2013).
18. Podmínkami pro odepření nároku na odpočet DPH je tedy to, že daňové orgány prokáží existenci daňového podvodu, jakož i skutečnosti, z nichž vyplýne, že daňový subjekt o svém zapojení do daňového podvodu věděl nebo přinejmenším mohl a měl vědět, a že daňový subjekt následně neprokáže, že přijal opatření potřebná k zabránění daňovým podvodům, jež po něm lze vzhledem ke všem okolnostem rozumně požadovat.
19. Žalovaný na str. 8 až 13 napadeného rozhodnutí podrobně popsal fungování podvodného řetězce, v němž bylo obchodováno předmětné zboží (jehož existenci považoval žalovaný za prokázanou) a jenž byl zatížen podvodem na DPH. Žalovaný vyložil, že v důsledku podvodu došlo ke zkrácení daně, a že konkrétní transakce, v níž žalobkyně figurovala, je s tímto podvodem spojena (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Afs 321/2018 - 80 ze dne 25. 4. 2019). Žalobkyně žádá z těchto zjištění v žalobě nezpochybňuje, mezi účastníky řízení je spor pouze o to, zda žalobkyně věděla nebo měla a mohla vědět, že se podvodného jednání svým plněním účastní.
20. Jak již městský soud shora uvedl, z ustálené rozhodovací praxe správních soudů vyplývá, že aby mohl být daňovému subjektu odepřen nárok na odpočet DPH, musejí daňové

orgány prokázat, že daňový subjekt věděl anebo mohl a měl vědět, že je zapojen do obchodního řetězce zatíženého podvodem na DPH. Jednotlivé okolnosti obchodu přitom nelze hodnotit pouze izolovaně, nýbrž důležitý je rovněž komplexní obraz: jakkoli jednotlivé podmínky nemusejí být nestandardní, ve svém souhrnu mohou odůvodnit závěr o vědomosti daňového subjektu o účasti v podvodném řetězci (rozsudek NSS č. j. 6 Afs 156/2014 - 47 ze dne 11. 12. 2014, bod 18).

21. Na str. 13 až 17 napadeného rozhodnutí žalovaný popsal objektivní okolnosti, jež dle jeho názoru tento závěr odůvodňují. Žalobkynin dodavatel, V-Voříšek, na adrese zapsané v obchodním rejstříku nesídlí a nemá tam ani provozovnu, nelze jej zastihnout, a kontaktovat nelze ani jeho statutární orgán; žalobkyně ostatně vůbec nevěděla, kde tento subjekt sídlí, nezajímala se o jeho historii ani zázemí. Při zadání názvu společnosti do vyhledávače Google bylo možné velmi jednoduše zjistit, že se v minulosti podílela na podvodných řetězových obchodech s kovovým odpadem. Žalovaný upozornil na to, že žalobkyně má v obchodním rejstříku zapsán předmět podnikání „hostinská činnost, obchodní činnost - koupe zboží za účelem dalšího prodeje a prodej, provozování tržiště“, a že se bez jakýchkoli zkušeností s obdobnou komoditou pustila do obchodování v řádu desítek milionů korun, a to ačkoli o měsíc dříve v doplnění přihlášky k registraci DPH uvedla, že hodlá obchodovat převážně se slunečnicovým olejem v litrovém balení a její potenciální obchodní partneři nechtějí uzavírat smlouvy s neplátcem DPH. Kvalitu nakupovaného zboží žalobkyně fakticky nekontrolovala, spokojila se s nekvalitním scanem certifikátů zboží zaslaných e-mailem, aniž požadovala originální výtisk, jak by se u zboží tohoto druhu a tak vysoké hodnoty dalo očekávat; tyto certifikáty se navíc později ukázaly falešné. Žalobkyně přes všechno uvedené okamžitě získala na měděné katody odběratele, a to dokonce z jiných členských států Evropské unie, aniž by tyto subjekty měly internetové stránky, z nichž by bylo možné zjistit relevantní informace o jejich činnosti. Měděné katody těmto subjektům ani nebyly nikdy přepraveny, namísto toho se přes různá skladovací místa (na př. v Bratislavě nebo Maďarsku) dostaly po velmi krátké době zpět do České republiky a obchod probíhal v tzv. neutralizaci, což znamená, že zadavatel požadoval, aby se na vykládce nedozvěděli jméno skutečného odesilatele zboží, a z tohoto důvodu byly vyhotoveny dva CMR. Žalobkyně sama dopravu katod při nákupu ani prodeji nezajišťovala, až na výjimky je nepřebírala ani nepředávala, nevyhledávala ani nezajišťovala jejich dodavatele ani odběratele. Ty pro ni vyhledávala společnost EX-KOV s.r.o., jejímž společníkem a jednatelem byl Ing. M. S., jenž zajišťoval také dodavatele zboží pro společnost V-Voříšek. Za nestandardní označil žalovaný také to, že za obchod se společnostmi K.A.T.A.H. a Comet byli odpovědní pánové K. J. a K. P. T., z nichž žádný netvořil žalobkynin statutární orgán. Pochybnosti vyvolalo také jednání K. J., jenž již při první setkání se správcem daně prohlásil, že zboží je uloženo ve veřejném celním skladu, a rovnou předložil osvědčení o evidenci provozovatele daňového skladu, ačkoli později vyšlo najevo, že zboží v tomto skladu uloženo nebylo, o čemž K. J. musel vědět.
22. Žalobkyni je třeba přisvědčit v tom, že ověření obchodního partnera ve veřejných databázích (včetně obchodního rejstříku a registru nespolehlivých plátců) zásadně lze považovat za dostatečné, nevykazuje-li známky nestandardního chování a nevyvstanou-li v souvislosti s ním žádné pochybnosti. SDEU ve věci *Mahagében* konstatoval: „*Jestliže existují náznaky vzbuzující podezření, že došlo k nesrovnalosti nebo podvodu, lze samozřejmě od obezřetného subjektu v závislosti na okolnostech projednávaného případu vyžadovat, aby si zjistil informace o druhém subjektu, u něhož zamýšlí nakoupit zboží či služby za účelem ujištění se o jeho věrohodnosti*“ (bod 60). Obdobně NSS v rozsudku č. j. 9 Afs 67/2007-147 ze dne 10.

1. 2008 naznal, že podnikatelé by měli „věnovat zvýšenou pozornost interním kontrolním mechanismům, aby v případě odhalení podvodného jednání nevznikly pochybnosti, že o podvodu věděli či se zřetelem ke všem okolnostem vědět mohli. Je totiž věcí podnikatelského subjektu, aby v zájmu minimalizace podnikatelského rizika přizpůsobil svou obchodní činnost konkrétním podmínkám a při sjednávání obchodních kontraktů (zvláště se značným finančním dopadem) se v rámci možností snažil dbát na bezproblémovost svých obchodních partnerů.“

23. Společnost V-Voříšek v době předmětných obchodů skutečně nebyla označena za nespolehlivou plátkyni DPH a k peněžním transakcím mezi ní a žalobkyní skutečně došlo prostřednictvím účtů, jejichž čísla byla zveřejněna. Ze shora uvedeného je však zřejmé, že žalovaný zjistil dlouhou řadu jiných nestandardních okolností doprovázejících tyto transakce, s nimiž žalobkyně v žalobě nijak nepolemizuje. Městský soud se přitom ztotožňuje se žalovaným, že tyto okolnosti – jež samy o sobě nejsou nezákonné a některé z nich by nemusely být ani podezřelé – ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě a jednoznačně prokazují, že žalobkyně se do těchto podvodných řetězců zapojila vědomě. Z popsanych okolností, za nichž začala s měděnými katodami obchodovat a za nichž docházelo k domlouvání a realizaci jednotlivých obchodních transakcí, je zřejmé, že žalobkyně v předmětných obchodech nevyvíjela skutečnou podnikatelskou činnost, a ačkoli zboží nepochybně existovalo, transakce zahrnující žalobkyni měly toliko účetní význam, jelikož jejich smyslem bylo zakrýt podvodnou povahu řetězce, v němž žalobkyně figurovala jako příjemce nadměrných odpočtů. Vědomost tohoto zapojení dokresluje také neochota žalobkynina zástupce objasnit okolnosti, za nichž došlo bez předchozích zkušeností v oboru a takřka okamžitě k navázání kontaktů s odběrateli z jiných členských států, a uvádění nepravdivých údajů ohledně uskladnění zboží ve veřejném celním skladu.
24. Přesvědčivost zjištění shromážděných žalovaným je natolik vysoká, že na platnost vyslovených závěrů nemá žádný vliv to, jaké informace o společnosti V-Voříšek byly v době uskutečnění obchodů dostupné na internetu a jakou představu o její činnosti by si na jejich základě mohla učinit nezaujatá osoba. Součástí správního spisu je sjetina výsledků vyhledávání ve službě Google z 26. 1. 2015, z níž je zřejmé, že po zadání hesla „v-voříšek cz s.r.o.“, tedy přesného názvu dané společnosti, hned první odkaz směřuje na stránky Městské části Prahy 9 (www.praha9.cz/assets/files/Mestska_cast_urad/2013/.../005693.pdf), konkrétně na usnesení Policie České republiky, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality č. j. OKFK-198-440/TČ-2011-252301 ze dne 17. 10. 2012, v němž je popsáno zapojení jmenované společnosti do podvodných řetězců s kovovým odpadem. S ohledem na dataci dokumentu, na údaje o jeho vyvěšení (19. 2. 2013) a sejmutí (7. 3. 2013) a na jeho zařazení do dokumentů z roku 2013, jež je zřejmé z internetové adresy, považuje městský soud za vysoce pravděpodobné, že tento dokument byl takto k dispozici již v dubnu 2014, najisto to však vzhledem k datu pořízení důkazu (26. 1. 2015) postavit nelze (žalobkyně na podporu svého tvrzení, že žádný takový odkaz se ve výsledcích vyhledávání neobjevil, žádný důkaz nepředložila ani nenavrhl; provedení důkazu dnešním výsledkem vyhledávání by bylo vzhledem k více než šestiletému odstupu neúčelné). Vzhledem k žalobkyninu prokázanému vědomému zapojení do podvodného řetězce však tato okolnost nemá žádný význam, stejně jako to, že společnost V-Voříšek byla na řadě internetových stránek označena jako obchodnice s kovy, že zřejmě sponzorovala Dětské centrum Vesna a že vyvíjela určitou ekonomickou činnost.

25. Jelikož daňové orgány prokázaly existenci daňového podvodu a skutečnosti, z nichž vyplynulo, že žalobkyně o svém zapojení do daňového podvodu věděla nebo přinejmenším mohla a měla vědět, spočívalo důkazní břemeno ohledně opatření, které přijala k zabránění podvodu na dani, výlučně na žalobkyni (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Afs 233/2015 - 47 ze dne 28. 1. 2016, body 66 a 69). Žalobkyně toto své důkazní břemeno neunesla, jelikož neprokázala, že by nějaká taková opatření přijala, ačkoli tak mohla v průběhu daňového řízení učinit opakovaně a ačkoli jí byl právní názor správce daně znám nejpozději od sdělení kontrolních zjištění a následného projednání zprávy o kontrole.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Daňové orgány shromáždily ucelený a logický soubor nepřímých indicií, jež ve svém souhrnu jednoznačně prokazují, že v popsáném obchodním řetězci došlo k daňovému podvodu a že žalobkyně o svém zapojení do něj věděla. Daňové orgány tak postupovaly v souladu se zákonem, když žalobkyni uplatněný nárok na daňový odpočet odmítly.
27. Jelikož městský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto mu městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu